

Пътътъ водѣше къмъ дъното на отвѣсната висока скала, която се потапяше направо въ водата. Гжсти храсталаци, криеха нѣкаква дупка, прилична на врата; послѣ нѣколко забъркани входи ве водѣха въ една пещера отъ шупливи камъни. Срѣдъ пещерата се разтилаше езеро, обиколено отъ мраморъ и голѣми свѣтли раковини, а водата му бѣше бистра като кристалъ. Изъ него се носѣха три бѣли лебеди, красиви и стройни, но тихи и замислени. Когато видѣха малката Нимфа, тѣ протѣгнаха шии къмъ нея, като че искаха да ѝ кажатъ нѣщо. Ала малката Нимфа ги и не погледна, тя бѣше твърдѣ щастлива, че имаше корона, каквато ни една отъ нейнитѣ сестрици нѣма.

Пещерата бѣше сводообразна и изъ нейнитѣ сводове се спущаха надолу красиви камени висулки, отъ които се стичаше — капка по капка — бистра като сълза вода, която капѣше тихо и равномерно по гладката поврѣхнина на езерото. Прѣзъ честитѣ отвори минуваха слънчеви лжчи, които правѣха капкитѣ да свѣтятъ съ шаркитѣ на джгата, а самитѣ тѣ се потапѣха въ водата и играеха по нейното дъно.

На малката Нимфичка се хареса това, и тя хвана да си играе съ стария царъ на водитѣ, като ту грѣбѣше вода въ малкитѣ си шепки и го прѣскаше въ лицето, ту кжсаше отъ воднитѣ лилии и ги забучваше въ рошавата му брада. Това го размиваше много и той надуваше страни да извика своето „Врекекекеккъ“, ала спираше при първата още сричка. Но ней най-се хареса огледалната поврѣхнина на водата, дѣто тя можеше да вижда лицето си, хубавкитѣ си пеперудови крилца, стройното си тѣло, косата си, която се сливаше съ златната корона, връхъ която грѣеше красивиятъ голѣмъ